

Raitiovaunuajelu vie vuosikymmenten halki

Korjaamon esitys maahanmuuttajista kulkee klezmer-musiikin tahdissa.

KORJAAMON Vaunusalista on siirretty syrjään kaikki teatteriin viittaavat rakenteet. Pehmeä valo pääsee valaisemaan sieltä täältä hallin alkuperäisiä asukkaita, museoituja raitiovaunuja, ja tilaan vapaasti asettautuva katsoja on nopeasti valmis sulauttamaan osaksi kokemustaan sellaisetkin ympäristön äänet, jotka ehkä eivät varsinaisesti kuulu esitykseen.

Museovaunut tarjoavat mitä luontevimman kehyksen Kjell Westön teksteihin pohjautuvalle esitykselle *Kun katsot arpea – Minns du såret*.

Vaunut seisovat tukevasti raiteillaan, jotka enää eivät johda minnekään. Silti vaunujen huomaa kehittyneen aikojen saatossa ja ratikat kulkevat vieläkin Helsingin katuja.

MICHAEL BARANIN dramatisoiman esityksen pienissä tarinoissa raitiovaunut saavat rinnalleen katuja tallaat maahanmuuttajat.

Monet maahanmuuttajista ovat pyrkineet sulautumaan massaan. Jokainen heistä kuitenkin kantaa sisällään omaa kulttuuriaan ja osa onnistuu rikastuttamaan sillä myös valta-estön elämää.

Kulttuurivaikutteista todistaa Korjaamon esityksessä ennen kaikkea kotimainen klezmer-kvartetti Doina Klezmer. Yhtyeen muusikot venyvät näyttelijä **Johanna af Schultenin** rinnalla myös moninaisiin roolisuorituksiin ihmisiä, jotka ovat muuttaneet Suo-

HANNA KÄYHKÖ

Johanna af Schulten näytelmään liittyvässä julisteessa.

STAGE PÅ SVENSKA 8.–13. 3.

Kun katsot arpea – Minns du såret. Korjaamo Teatteri, Vaunusali. Tekstit Kjell Westö, dramaturgia ja ohjaus Michael Baran, musiikki Doina Klezmer-yhtye, visualisointi Hanna Käyhkö, äänisuunnittelu Lotta Westermarck. Rooleissa Johanna af Schulten, Sampo Lassila, Markku Lepistö, Tapani Jämsen ja Hannu Vasara.

meen perhesyistä, työn perässä tai pakolaisina.

Tekijöillä on selvästi halu luoda perspektiiviä julkiseen keskusteluun ja muistuttaa maahanmuuttoa olleen kaikin aikoina. Paikoitellen esitys alkaa muistuttaa Edgar Lee Mastersin runsaasti teat-

terisovituksia saanutta runoteosta *Spoon River antologia*, jossa vainajat kertovat elämäntarinansa.

ESITYKSEN tunnelma on välitön, eikä katsojia yritetä kiskoa mukaan minnekään syövereihin.

Westö pitää tarinansa tyylikään toteavina ja Baran on malttanut luottaa musiikin voimaan.

Korjaamon ruotsinkielisen Stage-festivaalin käynnistäneessä esityksessä ei ole erikoista pelkästään musiikin keskeinen rooli. Kaksikielisessä esityksessä kuullaan nimittäin enemmän suomea kuin ruotsia. Sekin on ehkä yksi maahanmuuttajan keskeisimmistä kokemuksista.

Lauri Meri